

Редакція часто отримує пропозиції та прохання розповісти про людей, що усе трудове життя присвятили залізниці. Ми особливо цінуємо такі звернення, бо розповідь про ветеранів-залізничників – наш постійний моральний борг перед тими, хто ще з нами, і тими, хто вже відійшов у вічність. До редакції звернулася наша постійна читачка пані Галина Пелип, яка походить із залізничної династії. Галина Петрівна розповіла про свого батька-залізничника Петра Івановича Пелипа. Уже п'ять років Петра Івановича нема серед живих, але світла пам'ять про нього живе не лише у серцях рідних та близьких, добрим словом його досі згадує багато людей, які знали Петра Пелипа, яким пощастило працювати з ним пліч-о-пліч.

Пригадую теплий літній день, і ми в саду маленького хутірка Лужки Жовківського району рвемо вишні. Саме тут у 1945 році у скромній дерев'яній хатинці народився мій батько Петро Іванович Пелип. Тато казав: "Коли досягають вишні – це перша ознака приходу осені". Це було ніби вчора, і я пригадую цей день до найдрібніших деталей, хоча пройшло понад 25 років. А цього року минає вже п'ять років, як його немає з нами.

Батько народився у простій українській сім'ї. Мій дід Іван був залізничником і чесно та сумлінно відпрацював черговим по станції Рава-Руська понад 30 років. Зі спогадів батька це був високий, статечний чоловік, стриманий і надзвичайно відповідальний. Батько завжди називав його Татусем. Моя бабуся Юлія – зв'язкова УПА, активна, непересічна особистість. Під час війни намагалась врятувати єврейську дівчинку, яку мати викинула з поїзда, даючи їй шанс на порятунок. За цей благородний бабусин вчинок німецькі солдати ледь не розстріляли усю нашу родину. У 1947 році за антирадянську діяльність її засуджено до 25 років таборів суворого режиму. На дідову опіку залишилися четверо малолітніх синів. Те, що їх не вивезли до Сибіру, – диво і заслуга діда, який щонаочі вкладав дітей на віз і їхав у ліс ночувати, так вони уникнули нічних облав та депортації. Більше того, двох молодших дітей влада тривалий час забороняла реєструвати, так вони і донині залишилися з прізвищем матері. Зараз я можу з упевненістю сказати, що наслідком цих випробувань був не розпач, не крах сім'ї чи сумна доля дітей-сиріт – ні, наперекір усім

обставинам родина згуртувалася і вистояла перед жорстокими викликами долі, у ній запанували працьовитість, прищеплена дітям змалечку, співчуття до чужої біди, здатність любити та допомагати одне одному, залишатися людьми в усіх ситуаціях.

У моїй родині завжди панував високий авторитет батьків. Оскільки дід помер рано, слово бабусі для синів було законом, а здебільшого вистачало лише її промовистого погляду. За життя бабусі не пам'ятаю року, щоб ми усією родиною не святкували її дня народження, а такого, щоб хтось не приїхав, просто не могло бути.

Фах, який обрав мій батько та його брати, був вибором долі. Усе життя вони любили свою роботу і самовіддано служили обраній професії. Спочатку старший батьків брат Роман Іванович Дячок влаштувався у далекому 1956-му слюсарем у вагонне депо Львів (згодом – пасажирське вагонне депо Львів), через три роки у паровозному депо Львів-Захід почав трудитися середній брат батька – Ярослав Іванович Пелип. Мій же батько, Петро Іванович, після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту розпочав свою трудову діяльність у 1963 році на станції Львів. Пригадую, як батько розповідав, що на весь тиждень мама кожному зі синів давала буханець хліба, який сама випікала, літрову банку квашеної капусти і 2 рублі. Батько запевняв, що цього було достатньо. Батько умів грати на баяні, а молодь любила забавлятися. Він грав веселих пісень, вони танцювали, а за це, як годиться, чимось його пригощали, щоб музика не втомлювалася і завжди був готовий до музичного супроводу вечірки. Зараз у багатьох це викличе усмішку, але тато стверджував, що, незважаючи на біди та лихоліття, то були веселі часи. І я розумію, чому – бо це була його молодість. Працюючи на залізниці, старший брат і мій батько заочно навчалися у Дніпропетровському інституті залізничного транспорту. Роман Іванович закінчив інститут у 1968 році, батько – у 1975-му. Роман Іванович Дячок – професіонал у вагонному господарстві, понад 15 років він пропрацював у Львівському відділку залізниці, багато років – начальником вагонного відділення. Завдячуючи

Три життя, освячені працею

своєму фахові, умінню спілкуватися з людьми, керувати великим робочим колективом у понад п'ять тисяч осіб, Роман Іванович загалом віддав залізниці 53 роки свого життя, десять років очолював вагонне депо Львів. За час роботи удостоєний високого звання почесного залізничника, нагороджений грамотою міністра транспорту СРСР.

Не менш достойно трудився на залізниці і Ярослав Іванович Пелип. Пригадую, як ми відзначали його 60-річчя. На святкування він запросив колег по роботі. Поздоровляючи його, начальник відділу кадрів локомотивного депо Львів-Захід підкреслив, що приємно вітати людину, яка у вісімнадцять років прийшла працювати на підприємство і віддала йому 42 роки сумлінної праці. Здобувши спеціальність техника-електромеханіка, Ярослав Іванович понад 20 років пропрацював майстром за цією спеціальністю, тому ще

дилетантства у роботі. На відміну від фаху братів, його спеціальність – організація перевезень. Він вважав, що саме "руховики" є справжніми залізничниками. Ще з інституту його кредо були слова: "Руховик повинен багато думати, мало говорити і швидко приймати рішення". За цим принципом він жив і працював. Пригадую, як за часів роботи на станції Скнилів, коли з рейок сходив рухомий склад, робота на станції не розпочиналась, доки не прийде батько. І він приїжджав швидко, незалежно від часу доби та місця перебування. Коли у Львові споруджували Сихівський шляхопровід, який у народі називають мостом Георгія Кірпи, станція Скнилів, яку на той час очолював батько, забезпечувала розвантаження щебеню і піску для потреб будівництва. Була дана вказівка: за два дні розвантажити всі вагони. У звичному режимі для цього необхідно було хоча б тиждень.

батька, який зник день у день трудитися, для якого улюблена справа була понад усе. Стан свободи від праці він сприймав як власну непотрібність, і, мабуть,

оце непримиренне внутрішнє протиріччя стало причиною його захворювання. Хвороба невпинно підступала, і 11 вересня 2008 року його не стало.

Життя нестримно йде вперед. Рід продовжується. У родині підрастають 3-річний Петрик і ще менший Богданчик. Приємно, що колеги по роботі пам'ятають Петра Івановича, телефонують моїй мамі Марії, підтримують з нею товариські стосунки, відвідують з нами могилу батька на Янівському кладовищі.

А нещодавно у поліклініці якийсь чоловік, випадково почувши наше прізвище, яке назвала невістка, зрадів, що зустрів родичку Петра Івановича. І впродовж години розповідав, якою гарною людиною був мій батько. Для мене це дуже приємно і показово, бо лише сумлінною працею та щирими вчинками можна заслужити повагу і пам'ять інших людей після смерті.

Незабаром колектив Львівської залізниці святкуватиме своє професійне свято. Користуючись нагодою, щиро вітаю усіх представників цієї професії, які щоденною працею багатьох поколінь створили цей найбільш доступний і надійний вид транспорту. Нехай у цей святковий день ваші серця наповнюються почуттям великої гордості за свою працю на благо українського народу та подальшого розвитку залізничної справи. Зичу всім вам міцного здоров'я, злагоди у родині, віри у власні сили і вагомих професійних здобутків!

З повагою Галина ПЕЛИП

На фото зі сімейного альбому: батько Петро Пелип (угорі ліворуч); середуший брат Ярослав Пелип (угорі праворуч); старший брат Роман Дячок (у центрі) на одній із нарад.

шість років після виходу на пенсію трудився у депо мій дядько, передаючи досвід молодим залізничникам. Наша родинна династія залізничників нині продовжена його онуком Андрієм, який працює у пасажирському вагонному депо Ковель.

У мого батька професійна діяльність складалася з багатьох нелегких випробувань. У 1974 році він прийшов на станцію Скнилів заступником начальника станції, згодом набув досвіду на посаді керівника станції Клепарів. Багато років працював вузловим диспетчером Львівського відділку залізниці, організував рух поїздів Львівського залізничного вузла. Зі слів батька знаю, що це важка праця і висока відповідальність за організацію руху, за безпеку та життя людей. І все це – без права на помилку. Батько мав доволі різкий характер: не терпів

Щоб своєчасно виконати термінове завдання, станція працювала цілодобово. Сьогодні я, працюючи керівником, розумію, що таке доручення можливо було виконати, мобілізувавши усі ресурси, чітко організувавши роботу, і, що найважливіше, не можна було не виконати завдання Георгія Кірпи. До слова, керівника такого рівня авторитету серед колективу я більше не зустрічала. Зараз усвідомлюю, що люди в ті часи були одержимі своєю професією, вміли працювати і знали свою роботу досконало. Першочерговим було якісне і професійне виконання своїх обов'язків, розуміння того, що люди роблять спільну справу.

У 2005 році батько, відсвяткувавши своє 60-ліття і самовіддано пропрацювавши на залізниці 42 роки, вийшов на пенсію. Спокійне життя пенсіонера було чимось незрозумілим для мого

Львівський залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.

E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО "Львівська залізниця" Р/р 260000092670

Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.

Виходить щоп'ятниці.

Тираж 36 968.

Замовлення 1425.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".

Комп'ютерна верстка

Антоня БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.

Склад редакційної колегії:

Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.

Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".

ЗАСНОВНИКИ:

управління Львівської залізниці та дорпрофсож

Ресурснаційне свідоцтво

КВ № 1252.

Редактор

Ігор ПАРАШАК

тел. 226-32-97

факс. 226-41-83

Заступник редактора

Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар

Галина КВАС.....226-25-67

Коректор

Андрій КОСІОРА.....226-32-03

Кореспонденти:

Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65

Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83

Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34

Тетяна БАЛЛА.....226-59-27

Оксана ЛОІК.....226-36-23

Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80

Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80